

ȘCOALA FRICOȘILOR

În pustietatea din afara orașului Framington, Massachusetts

(Locul exact a fost ascuns din motive de securitate)

Direcționați toată corespondența către: Căsuța Poștală 333, Farmington, MA 01201

Stimate candidat,

Sunt încântat să vă informez în legătură cu admiterea dumneavoastră la cursul de vară al Școlii Fricoșilor. După cum știți, Școala Fricoșilor este o instituție extrem de selectă, condusă de doamna Wellington, cu scopul de a eradica fobiile copiilor prin maniere neortodoxe. Grupul restrâns de părinți, doctori, absolvenți de facultate și profesori conștienți de existența noastră ne menține în mod precaut anonimul. Recomandarea elevilor rămâne la latitudinea acestui mic grup. Sfătuim cu tărie ca toți candidații care sosesc și familiile lor să discute despre Școala Fricoșilor între limitele casei lor, cu televizorul pornit, apa șiroind și câinele lătrând.

În numele doamnei Wellington și al întregului personal al Școlii Fricoșilor, vă urez bun venit.

Cu cele mai bune gânduri,

Dictat, dar nu citit¹

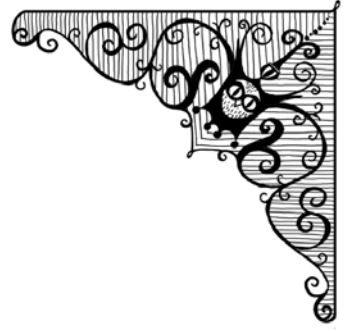
LEONARD MUNCHAUSER

Avocatul-șef al doamnei Wellington și al Școlii Fricoșilor

Firma de avocatură Munchauser și Fiul

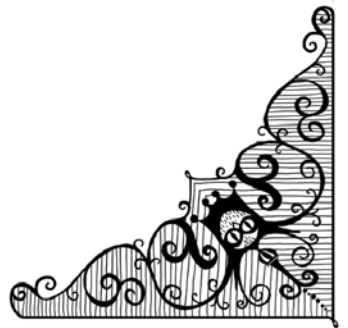
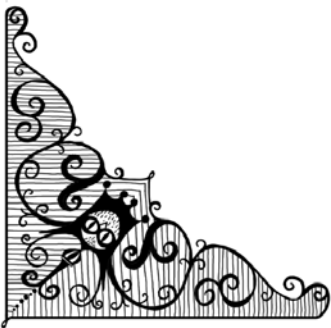
LM/

¹ *Dictat, dar nu citit* este o expresie folosită la sfârșitul unui text pentru a avertiza că materialul nu a fost scris personal sau verificat de către autorul lui. Materialul ar fi putut fi dictat unei secretare, când autorul nu a avut timp să-l verifice de greșeli sau să-l editeze. (n.tr.)

TUTUROR LE ESTE FRICĂ DE CEVA:

Motefobia este frica de molii.

Un clopoțel nu este un clopoțel. Deși, fără îndoială, este construit din metal și cunoscut pentru abilitatea sa de a suna, de fapt, e mai mult de-atât. El reprezintă gustul grătarului, senzația pielii arse de soare după o zi întregă de joacă pe afară și mirosul de clor de la piscinele proaspăt curățate. Este promisiunea jocurilor de fotbal, a dormitului peste noapte la prieteni, a competițiilor de jocuri video, toate fără a fi întrerupte de teme. Pe scurt, clopoțelul este vestitorul verii.

La Școala de Fete Brunswick din elegantul cartier Kensington din Londra, un grup de douăzeci de fete îmbrăcate în uniformă așteptau proclamația finală că anul școlar s-a terminat. Cu disperarea citindu-li-se în ochi, fetele urmăreau ceasul și așteptau clopoțelul să sune. Un grup de

mici pantofi bleumarin, fremătând nerăbdători, se loveau de scaunele vechi, perturbând spusele profesoarei.

A nu o lua în seamă pe profesoară nu era un lucru nou, dar, mai cu seamă în acea zi, fetele o făceau cu talentul gărzilor de la Palatul Buckingham, acel grup cu pălării flocoase, ce refuza să reacționeze indiferent de împrejurare. Pline de neliniște, fetele se întrebau dacă nu cumva clopoțelul a luat vacanță. Avea obiceiul de a face acest lucru în timpul examenelor, al probelor orale și al altor nimicuri academice.

Gânduri poznașe zburdau în mințile a nouăsprezece fete din douăzeci. Totuși, în spatele clasei, se afla o fetiță care își dorea să convingă clopoțelul să *nu* sune. Cu părul negru ca pana corbului, Madeleine Masterson își alesese în mod intenționat locul ca să nu vadă ceasul și clopoțelul. Ochii albaștri ai lui Madeleine clipeau întruna, în vreme ce repeta în șoaptă două cuvinte simple: „Nu suna“. Pentru prima oară în scurta ei viață, era agitată și neliniștită fiindcă începea vara.

În mod normal, Madeleine se bucura de numeroasele după-amieze de vară liniștite, petrecute în camera de zi cu o carte, un puzzle sau cu un laptop conectat la internet. Madeleine se mândrea cu faptul că înțelegea politica externă mai bine decât alții. Marea majoritate a elevilor habar n-aveau numele prim-ministrului Norvegiei, Jens Stoltenberg, dar Madeleine îl știa. De asemenea, cunoștea și putea pronunța numele prim-ministrului Groenlandei, Hans Enoksen, prim-ministrului Islandei, Jóhanna Sigurdatóttir, președintelui Mauritaniei, Mohamed Ould Abdey Aziz, președintelui Beninului, Yayi Boni, și tot așa. Madeleine

credea cu tărie că toate cele nouăzeci și două de state membre ale Națiunilor Unite merită să fie studiate.

Madeleine și-ar fi petrecut vara la Școala de Fete Brunswick doar ca să dejoace planurile pe care părinții le aveau pentru ea. Ar fi trăit cu apă de la țâșnitoare și cu gustările de la distribuitorul automat; trebuia doar să se asigure că are destule monede. Ideea începuse să prindă contur. Madeleine ar fi putut să dea iama în bibliotecă, devorând cărțile cu duiumul, ar fi topăit pe holuri și ar fi dormit în infirmeria imaculată. O vară la Brunswick ar fi extrem de încântătoare!

Din păcate, dorința fierbinte a lui Madeleine de a opri clopoțelul să sune a fost brutal respinsă exact la ora 3.00 p.m. Sunetul pătrunzător răsună prin holurile spațioase din Brunswick, stârnind o învâlmășeală de uniforme strălucitoare, bleumarin și albe. Asemenea goanei taurilor prin Pamplona¹, graba de a părăsi școala reprezenta un eveniment periculos. Din fericire, aceasta nu era o problemă pentru fetița de doisprezece ani, Madeleine. De mult timp, obișnuia să aștepte zece minute pentru ca restul copiilor, dădacelor și părinților să plece din curtea școlii înainte ca ea să se ridice de pe scaun.

Mai cu seamă în acea zi, Madeleine era atât de îngrozită, încât zăbovi în clasă pentru încă patruzeci și cinci de minute înainte de a pleca. Mental, îi aranjase în ordine alfabetică pe toți delegații Națiunilor Unite doar pentru a face vremea să treacă mai repede. Madeleine știa că mama și

¹ Pamplona este capitala regiunii Navara din Spania, cunoscută în toată lumea datorită festivalului *San Fermin* ce se desfășoară din 7 până în 14 iulie, alergatul taurilor fiind una dintre principalele atracții. (n.tr.)

șoferul o așteptau. Totuși, trebui să-și facă oarece curaj pentru a înfrunta vara. Este un lucru trist că puțini pot găsi curaj la fel de ușor, pe cât se lasă cuprinși de spaimă. Iar Madeleine nu era o excepție.

Doamna Masterson, obișnuită cu obiceiurile fiicei ei, se așteptase ca ea să întârzie, așa că își adusese ziarul *Herald Tribune* ca să-l citească. Din fericire, interiorul elegant al Range Roverului său cu șofer i se părea mult mai relaxant decât canapeaua din camera de zi. După ce citi fiecare articol pertinent, doamna Masterson puse deoparte ziarul chiar în clipa când Madeleine se apropie de poarta principală în stil victorian a școlii Brunswick. Ieși din mașină tocmai în momentul în care Madeleine se ivi din umbră purtând un vâl și o curea cu spray-uri cu aerosoli. Tânăra pulveriză aerul cu frenezie, în timp ce alergă în grabă către mama ei.

- Bună, draga mea, cum a fost la școală?

- Foarte bine, mami, mulțumesc pentru întrebare. Pot să știu dacă mașina a fost fumigată astăzi?

- Desigur, Maddie.

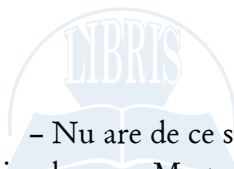
- Sper că nu minți, mami. Pot să-mi dau seama de diferență. Nasul meu este destul de sensibil.

- Să mint? Asta e ridicol. Te asigur că mașina a fost fumigată cu minuțiozitate astăzi.

- Mulțumesc, mami. Nu ai de gând să mă întrebi de ce am întârziat?

- Nu, dragă.

- Foarte bine, atunci. Acum, dacă nu te superi, aș aprecia o ceartă urmată de o pedeapsă. Poate una care ar dura o vară întreagă sau, dacă e necesar, mai mult de-atât.

- Nu are de ce să-ți fie frică, Maddie, o să fie ca în tabără, zise doamna Masterson, voioasă.

- Am fost la cinema, mami! Taberele au barăci prost aerisite, cu păianjeni, miriapozi și gândaci care o să se urce pe mine. Nu pot să-mi petrec vara în asemenea mizerie!

Frica intensă și obsesivă a lui Madeleine de păianjeni, insecte sau gândaci de tot felul îi îndurera pe părinții ei. Era o teamă ce o consuma și îi afecta fiecare aspect al vieții, de la școală la somn. Seara, Madeleine se ruga pentru o noapte lipsită de păianjeni, înainte de a se băga sub baldachinul reprezentat de o plasă groasă contra țânțarilor. Deja timidă din fire, Madeleine avea o spaimă de păianjeni și gândaci care reprezenta o piedică și mai mare în relaționarea cu alții.

De obicei, Madeleine stătea acasă, nedorind să se afle într-o încăpere ce nu fusese fumigată recent de exterminatori. Dungile strident colorate ale cortului exterminatorilor îi provocau lui Madeleine căldura și emoția pe care mulți copii o au de ziua lor sau când primesc daruri. Din păcate, puțini părinți de la Brunswick erau dispuși să dea ascultare cererilor costisitoare și consumatoare de timp ale fetei ascunse în spatele vălului.

În efortul de a căuta originea exactă a fricii lui Madeleine, familia Masterson și-a stors creierii încercând să-și aducă aminte de vreun incident traumatizant ce implica păianjeni sau gândaci. Nu găseau nimic. Își aminteau că, încă de la prima aniversare a lui Madeleine, fetița începuse să plângă la vederea unui păianjen de casă. În timp, frica lui Madeleine devenise din ce în ce mai extremă și isterică, până când familia Masterson nu mai consideră acest lucru drept un stadiu normal al copilăriei.

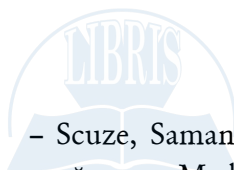
La vârsta de șase ani, Madeleine și-a provocat un atac de panică însoțit de palpitații de inimă, după ce văzuse un greier sărind pe ușa de la intrare. Devenise obsedată de ideea că acea creatură cu înclinații muzicale s-ar putea târî pe fața ei, în vreme ce ea dormea. Simplul gând o făcea pe fetița cu stomacul deja sensibil să fie cuprinsă pe neașteptate de o stare de greață. În doar câteva minute, Madeleine le dădu părinților ei un ultimatum: să se mute sau să-l cheme pe Wilbur, exterminatorul.

Wilbur petrecuse atâtea nopți la reședința Masterson, încât nu doar că aceștia aveau numărul lui de telefon pe apelare rapidă, dar îi trimiteau și ilustrate din concediu. Era oarecum un membru al familiei și singura persoană de pe pământ care se bucura de frica lui Madeleine. Fără Madeleine, nu și-ar fi permis vacanțele anuale în Bora Bora. Așa că, în momentul când familia Masterson l-a sunat în legătură cu greierele, el le-a îndeplinit bucuros serviciul. Era o treabă costisitoare să îndepărtezi doar un amărât de greiere, dar Madeleine a insistat.

*

La intrarea în Școala pentru Fete Brunswick, Madeleine se pregătea să se urce în mașină când un fior îi trecu pe șira spinării. Instinctiv, apucă insecticidul și se pregăti să pulverizeze.

- Nu trage! o imploră o colegă șocată, cu mâinile deasupra capului, într-un gest de predare.

- Scuze, Samantha, nu știam sigur ce se află în spatele meu, răspunse Madeleine în timp ce-și retrase spray-ul.

- Când te-a bătut un păianjen pe umăr ultima oară? Serios, Madeleine, rosti Samantha exasperată. Dau o petrecere mâine după-amiază și mă întrebam dacă vrei să vii.

- Te-ar deranja dacă ar avea loc la mine acasă?

- Poftim?

- Petrecerea. Putem s-o facem la mine acasă?

- Atunci, toată lumea o să creadă că e petrecerea *ta*.

- Presupun că așa e. Casa ta a fost fumigată recent?

- Regret, dar mama zice că nu o s-o mai facă niciodată.

Poți măcar să treci pentru o pizza?

- Îmi pare rău, dar nu cred că ar fi un gest prudent. În plus, mamei tale nu-i place mirosul de insecticid.

Doamna Masterson ascultă conversația cu inima grea. Spera că, după vacanță, „problema“ lui Madeleine va înceta să mai existe. Pe cât de inteligentă, politicoasă și de blândă în vorbe era Madeleine, pe-atât de dramatică era când venea vorba despre păianjeni sau insecte. Doamna Masterson fusese silită să facă față problemei lui Madeleine cu câteva luni în urmă, când fata îi ceruse un bilet care să o scutească de la educație fizică.

- Mami, te rog frumos să scrii o scrisoare prin care s-o informezi pe doamna Anderson că nu mă pot juca pe afară din cauza virusului mâncător-de-carne pe care l-am contractat recent.

- Virusul nu-ți cauzează probleme și în casă? Doar în exterior? Întrebă doamna Masterson, amuzată.

- Mami, virusul se hrănește cu razele UV ale soarelui.

- Doar nu dorești să pretinzi că ai o boală atât de extremă doar ca să eviți să te joci afară. Ce-ai zice de ceva simplu, de pildă, o răceală? Nu vreau ca școala să cheme din nou Centrul de Control al Bolilor.

- Mami, chiar trebuie să-mi aduci aminte de asta? Nu aveam idee că febra aftoasă era o boală reală. Am fost luată pe nepregătite și acesta fost primul lucru care mi s-a ivit în minte.

- Și virușii mâncători-de-carne sunt reali, Maddie.

- Da, mami, însă doamna Anderson nu mi-a dat de ales. A spus că doar un astfel de virus m-ar împiedica să mă joc afară.

- Maddie, nu crezi că ar fi mai simplu să te joci afară?

- Mami, nu fi răutăcioasă! Aș prefera să am cu adevărat un virus mâncător-de-carne decât să mă joc afară.

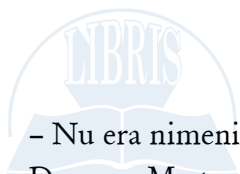
Domnul și doamna Masterson au încercat să calmeze temerile crescânde ale lui Madeleine prin terapie tradițională și hipnoză, dar n-au avut nici un rezultat. Terapeutul și hipnotizatorul considerau că frica lui Madeleine de păianjeni se transformase într-o fobie, arahnofobie. Desigur că doar a numi boala nu însemna a o face să dispară. Când a fost sfătuită de doamna Anderson să vină la școală fără vâl și spray-uri cu aerosol, Madeleine și-a înscenat propria răpire.

La o oră după descoperirea biletului de răscumpărare în bucătărie, doamna Masterson o găsi pe Madeleine înfășurată în plasa de țânțari, în fundul dulapului ei.

- Madeleine, ce cauți aici?

- Mami, am fost răpită. Te deranjează dacă vii mai târziu?

- Draga mea, cine te-a răpit mai exact?

- Nu era nimeni prin preajmă, așa că m-am răpit singură.

Doamna Masterson dădu din cap înainte să întrebe:

- Vreun motiv anume pentru răpire?

- Nebuna aia de doamnă Anderson mă obligă să mă duc la școală fără vâl și insecticide. Este o pedeapsă crudă și neobișnuită. Cred că ar trebui să consult un avocat, zise Madeleine.

- Fii serioasă, draga mea, nu există nici un avocat în Anglia care să-ți preia cazul. Asta dacă tu *chiar* plănuiai să iei măsuri legale.

- Mami, n-am timp să discut despre asta. Am fost răpită.

- Dacă vorbesc cu doamna Anderson și o conving să te lase să porți vâlul și să ții insecticidul, ai să renunți la răpire?

- Ei bine, presupun că da. Dar tot trebuie să plătești răscumpărarea. E cinci lire.

- Nu am banii la mine, dar pot să fac rost de la tatăl tău, care e jos, la parter. Vrei să ieși de bunăvoie?

La scurt timp după spaima creată de marea răpire, consilieră școlii, doamna Kleiner, îi invitase pe domnul și pe doamna Masterson la o întâlnire privată. Biroul doamnei Kleiner nu avea în dotare o canapea confortabilă, cum prezisese doamna Masterson, ci două scaune în stil baroc, foarte incomode. Doamna Kleiner închise ușa de la birou, o încuiase și împinse un prosop la baza acesteia. Doamna Masterson văzuse un astfel de gest doar în cazul în care exista un incendiu, pentru a preveni pătrunderea fumului. În vreme ce doamna Masterson se pregătea să întrebe dacă era vreun motiv pentru plasarea prosopului acolo, doamna Kleiner dădu drumul

la radio. Consiliera cu păr cărunt își îndepărtă ochelarii ovali și își șterse sudoarea de deasupra buzei înainte de a vorbi.

– Mulțumesc mult pentru că ați venit astăzi. Am ceva important să vă spun, zise doamna Kleiner în șoaptă.

– Suntem încântați că v-ați interesat de Maddie, răspunse doamna Masterson.

Doamna Kleiner dădu solemn din cap înainte de a-și începe istorisirea:

– Acum douăzeci de ani, mi-am înscris nepoata, Eugenia, într-un program neobișnuit după ce a devenit înfricoșată de câini. Numai ce vedea un câine și leșina imediat. Chiar dacă se afla în mijlocul drumului, bum: Eugenia cădea imediat cu fața pe asfalt, taxiurile negre și camioanele gonind spre ea. Și toate astea din cauză că un mic pudel alb se afla la un kilometru de ea, pe stradă.

– Cât de înspăimântător, replică doamna Masterson.

– Nu mi-au plăcut niciodată pudelii, zise domnul Masterson absent.

Ambele doamne aleseră să-i ignore comentariul și continuă conversația:

– Aveam nevoie de ceva pentru fobia Eugeniei și care să fi dat rezultate și la alții, combinație care nu e ușor de găsit. Totuși, după multe cercetări, exact asta am găsit.

– Sunt încântată să aud. Cum se numește? întrebă doamna Masterson.

Doamna Kleiner se uită în ambele părți înainte de a șopti:

– Școala... Fricoșilor.

– Care școală? întrebă domnul Masterson.

- Ssst! Nu trebuie răspândit numele ăsta peste tot. Nu puteți spune nimănui ceea ce am să vă împărtășesc. Este de o importanță majoră ca detaliile programului să rămână vagi, pentru ca elevii să aibă șansa de a se vindeca.

- Doamnă Kleiner, asta e o școală sau Scotland Yard? Întrebă domnul Masterson, în glumă.

- Domnule Masterson, aceasta este o școală diferită de altele și necesită o discreție totală. Sunteți pregătiți să faceți acest sacrificiu pentru Madeleine? Întrebă doamna Kleiner cu asprime. Pentru că, dacă nu sunteți, am să închid radioul, am să iau prosopul de sub ușă și am să încetez să vorbesc în șoaptă. Sunt deja în întârziere la un joc de table. Dacă nu vreți să o ajutați pe Madeleine, spuneți-mi acum.

- Desigur că suntem serioși când vine vorba s-o ajutăm pe Madeleine, răspunse doamna Masterson, uitându-se cu reproș la soțul ei. Nu vă pot spune cât de îngrijorați suntem pentru plămâniile ei. Tot acel insecticid nu poate să-i facă bine. Se trezește de la trei până la cinci ori pe noapte pentru a reîncărca spray-urile.

- Sunteți absolut siguri că vă puteți descurca? Întrebă doamna Kleiner, privindu-i rece în ochi.

- Suntem siguri, răspunse familia Masterson.

Doamna Kleiner le explică faptul că Școala Fricoșilor avea un program extrem de exclusivist, condus de discreta doamnă Wellington; fiind atât de selectă, puțini oameni știau de existența ei. Dacă ar întreba cineva un poștaș, un zarzavagiu, un operator sau judecător despre Școala Fricoșilor, ei nu ar avea habar despre ce este vorba. Oamenii obișnuiți nu știu de existența unui asemenea loc, pentru că

grupul ales, format din părinți, doctori și profesori, e foarte vigilent în a menține anonimatul instituției. Grupul hotărăște alegerea candidaților, iar doamna Wellington solicită o scrisoare de recomandare pentru a accepta un elev.

Data fiind clandestinitatea școlii, se fac numeroase verificări ale candidaților și familiilor acestora. Aceste verificări sunt atât de minuțioase, încât doamna Wellington află adesea informații ce contrazic logica: totul, de la mâncatul pastelor la grădiniță până la ortografierea greșită a numelui de familie în clasa a doua.

După ce solicita toate informațiile pertinente de la candidat și familia sa, doamna Wellington le cerea un eseu de nu mai puțin de o mie de cuvinte, în care să detalieze temerile copilului și metodele tradiționale care au fost aplicate, dar au eșuat. Erau scăzute puncte pentru greșeli gramaticale, de ortografie și scris urât. Se cerea ca eseu să fie scris de mână, deoarece doamna Wellington nu aprecia tehnologiile dubioase, cum ar fi mașina de scris sau calculatorul.

*

Familia Masterson nu mai văzuse un proces atât de încurcat și oficial încă de când își schimbaseră asigurările de sănătate. Li s-au luat amprente și au dat numeroase teste cu nume ciudate cum ar fi Examenul Standardizat al Nebuniei Infantile și Evaluarea Defectelor Personalității Umane. În general, finalizarea laborioasei înscrieri fusese destul de complicată, dat fiind faptul că o trimiseseră prin poștă. Doamna Wellington nu dorea să divulge iden-

titatea angajaților ei până la admitere. În timp ce candidații erau ținuți în ceață în legătură cu doamna Wellington, detectivii ei particulari îi furnizaseră orice informație ce merita a fi știută.

Dacă se întâmpla ca doamna Wellington să afle că s-a scurs o informație în legătură cu cererea de înscriere, candidații erau imediat descalificați și li se trimitea o avertizare aspră din partea avocatului ei particular de la firma Munchauser și Fiul. După cum știa toată lumea, nimeni nu se punea cu Munchauser Senior, absolut nimeni. Mulți foști elevi deveneau oameni de bază în societate, fără ca vreunul să pomenească despre zilele petrecute la Școala Fricoșilor. Era un jurământ al tăcerii, care avea două motive: extrema loialitate față de doamna Wellington și frica față de mânia lui Munchauser.

Leonard Munchauser Senior era cunoscut pentru temperamentul său crud, firea nemiloasă și inima de gheață. Așa se comporta doar cu familia sa. Se spunea că i-a îndepărtat fir cu fir sprâncenele fiului său, ca pedeapsă pentru că vărsase laptele. Sprâncenele lui Leonard Munchauser Fiul au fost afectate pe veci, crescând neuniform și lipsite de simetrie. Oricât de groaznic ar suna, era nimic în comparație cu tacticile perfide pe care Munchauser Senior le folosea pentru a-și proteja clienții. Și nici un client nu era de o importanță mai mare decât doamna Wellington și Școala Fricoșilor.